

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

21 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de inculpat și de avocatul acestuia, Arcadie Șchiopu, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 07 aprilie 2016 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2016, în cauza penală în privința lui:

*Melnic Oleg Leonid, născut la xxxx,
originar și locuitor în or. xxxxx,*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 26.11.2015 - 07.04.2016;

Instanța de apel: 06.05.2016 - 08.06.2016;

Instanța de recurs: 23.05.2017- 21.06.2017,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 07 aprilie 2016, Melnic Oleg a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal la 8 (opt) ani 6 (șase) luni închisoare în penitenciar de tip închis.

În baza art. 85 Cod penal, i s-a adăugat la pedeapsa aplicată prin prezenta sentință, prin cumul parțial, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 10 iulie 2015, stabilindu-i definitiv lui Melnic Oleg pedeapsă de 8 (opt) ani 6 (șase) luni 2 (două) zile închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a stabilit că, la 12 octombrie 2015, în jurul orei 18.30, Melnic Oleg, intenționat, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestor urmări, a pătruns cu forța prin deteriorarea gratiilor de lemn în apartamentul nr. xxx de pe str. xxx, mun. xxx, l-a atacat pe xxxx, lovindu-l cu mâinile peste diferite părți ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 5057/D din 16.10.2015 leziuni corporale ușoare, amenințându-l cu un cuțit, în mod deschis a sustras un telefon mobil de model „Nokia”, pricinuindu-i victimei o daună materială în proporții considerabile în valoare de 2000 lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Arcadie Șchiopu în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei

noi hotărâri de achitare, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului a invocat că:

- în cadrul cercetării judecătorești nu au fost acumulate probe pertinente și utile din care ar fi posibil de concluzionat că, Melnic Oleg a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 188 alin. (2), lit. d), e), f) Cod penal;

- inculpatul în cadrul audierii în ședința de judecată a dat declarații consecvente, explicând că nu a comis infracțiunea de care este învinuit, nu și-a recunoscut vinovăția în comiterea infracțiunii incriminate;

- declarațiile părții vătămate date la urmărirea penală și în cadrul ședințelor de judecată sunt contradictorii, nu sunt veridice. Nu există nici-o garanție că, partea vătămată a declarat adevărul.

3.1. Nefiind de-acord cu sentința a declarat apel și inculpatul, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea cerințelor sale a invocat:

- nu au fost prezentate declarațiile stăpânei apartamentului nr. 5 de pe str. Salcânilor 22/8, mun. Chișinău, care poate confirma faptul că, el a avut acces liber în apartament, la fel și prezența în acest apartament a bunurilor sale personale;

- prezentarea în instanța de judecată a documentelor prin care se confirmă faptul că telefonul nu îi aparține, iar prin declarațiile părții vătămate se confirmă că, nu au avut loc careva amenințări sau pătrundere în apartament.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2016 au fost respinse ca nefondate apelurile declarate, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. Colegiul penal cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a constatat în acțiunile inculpatului Melnic Oleg elementele infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2), lit. d), e), f) Cod penal.

Inculpatul Melnic Oleg nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii, însă vinovăția acestuia este dovedită pe deplin prin probele administrate la cauza penală, care au fost cercetate și verificate în ședința instanței de apel.

Prin urmare, circumstanțele invocate cu privire la comiterea, modul și locul comiterii infracțiunii de tâlhărie și anume, atacul asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, săvârșit prin pătrundere în încăpere, cu aplicarea armei sau altor obiecte folosite în calitate de armă, cu cauzarea de daune în proporții considerabile se probează integral prin declarațiile părții vătămate xxxx, circumstanțele stabilite prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 12 octombrie 2012, în coroborare cu procesul-verbal de recunoaștere a obiectului din 04.11.2012 prin care partea vătămată a recunoscut cuțitul cu care a fost amenințat de către Melnic Oleg și prin procesul-verbal

de percheziție corporală din 13 octombrie 2015 prin care de la Melnic Oleg s-a ridicat telefonul mobil de model „Nokia” cu nr. de IMEI 353971045500845, cât și prin raportul de expertiză medico-legală nr. 5057 din 16.11.2015.

5. Împotriva hotărârilor a depus recurs ordinar avocatul Arcadie Șchiopu în numele inculpatului, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, solicitând casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare.

În motivarea cererii a invocat că:

- instanțele de judecată nu au luat în considerație că învinuirea adusă inculpatului este lipsită de probe, bazată doar pe presupuneri;

- declarațiile părții vătămate date la urmărirea penală și în ședințele de judecată sunt contradictorii și nu sunt veridice.

5.1. Recurs ordinar împotriva hotărârilor a depus și inculpatul, prin care solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, pe motiv că nu este vinovat în comiterea infracțiunii incriminate.

6. Asupra recursurilor a depus referință procurorul, în care a invocat că instanța de apel în strictă conformitate cu art. 100-101 Cod de procedură penală a dat apreciere întregului sistem de probe și just a ajuns la concluzia privind menținerea sentinței instanței de fond și prin urmare, recursurile ordinare urmează a fi declarate ca inadmisibile, deoarece nu îndeplinesc cerințele de conținut.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt vădit neîntemeiate din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursurilor rezultă că recurenții invocă dezacordul cu condamnarea inculpatului de comiterea infracțiunii incriminate, solicitând achitarea acestuia, pe motiv că vinovăția nu a fost confirmată prin probe concludente și pertinente, temei de recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Așa cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, ea cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la casarea parțială a sentinței instanței de fond, corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Mai mult ca atât, din materialele dosarului rezultă că instanța de apel la examinarea cauzei a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. 27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere justă prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care coroborate în ansamblu au confirmat vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 188 alin. (2) lit. d), e) și f) Cod penal.

Totodată, conform art. 414 Cod de procedură penală la rejudecarea apelului instanța a verificat probele și înscrisurile anexate la cauza penală și a celor suplimentare invocate de către părți, fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată.

Astfel, instanța de recurs respinge afirmațiile recurenților, ca fiind neîntemeiate, deoarece instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelanți, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată.

Totodată, Colegiul reține că, *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, dar trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

La acest capitol se remarcă că, sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Astfel, argumentele recurenților invocate în recursuri, referirilor la nevinovăția inculpatului, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-a formulat și s-a punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor indicate în cererile de apel, pe care Colegiul le însușește.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că situația de fapt a fost just stabilită de către instanța de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator

administrat și expus în pct.4.1. al prezentei decizii, încadrarea juridică dată faptelor este corectă și corespunde situației de fapt reținute, corect instanța ajungând la concluzia privind menținerea sentinței primei instanțe, prin care inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. d), e) și f) Cod penal.

De asemenea, Colegiul penal reține că argumentul precum că, *nu au fost întrunite elementele infracțiunii* este neîntemeiat și constituie o interpretare subiectivă a recurențelor, or, instanța ierarhic inferioară corect a conchis că în acțiunile lui Melnic Oleg sunt prezente toate elementele constitutive a infracțiunii prevăzute de art. 188 (2) lit. d), e) și f) Cod penal, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal constată că hotărârea instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală și este întemeiată, iar temeiurile invocate de către recurenți nu persistă în cauză, nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate și prin urmare, prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursurilor declarate, pe motiv că acestea sunt vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DE C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de inculpat și de avocatul acestuia, Arcadie Șchiopu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2016, în cauza penală în privința lui Melnic Oleg, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 21 iunie 2017.

Președinte:

Judecători:

Nicolae Gordilă

Liliana Catan

Ion Guzun